

κλασικοί κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν, εἶνε καὶ τι ξεχωριστὸν καὶ μέχρις ἀπελπισίας ἀφόρητον! Ἔϊνε ἐχθρὸς φοβερός καὶ ἀκαταμάχητος, ὅστις σὲ πολεμεῖ μακρόθεν καὶ ἐκ τοῦ συστάδην, μετὰ παρρησίας συνάμα καὶ ὑπουλόγητος, καὶ κατὰ τοῦ ὁποῖου οὐδεμία εἶνε δυνατὴ ὑπεράσπισις. Σοῦ τυφλώνει τοὺς ὀφθαλμούς, σοῦ παραγεμίζει τὸ στόμα, σοῦ φράττει τὰ ὄτα, σοῦ ξηραίνει καὶ αὐτὸν σου τὸν λάρυγγα, διότι ἀναγκάζεσαι ἐπὶ τέλους νὰ τὸν ἀναπνεύσης θέλουσα καὶ μὴ θέλουσα. Εἰς μάτην κλείσαι εἰς τὴν οἰκίαν σου· σὲ παρακολοθεῖ διὰ τῆς θύρας, εἰσέρχεται διὰ τῶν παραθύρων, εἰσδύει διὰ τῶν ὑέλων, καὶ— μὰ τὴν ἀλήθειαν—νομίζω, ὅτι καὶ διὰ τῶν τοίχων αὐτῶν εἰσχωρεῖ! Σημειώσαι δέ, ὅτι ὅπως ὁ ἀνατολίτης ὑπὸ τὸ πεπρωμένον, κύπτομεν καὶ ἡμεῖς οἱ δυστυχεῖς τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ παντοδύναμον κράτος τῆς Θεουηνίας, ὑποτασσόμεθα εἰς τὴν μάστιγα τοῦ κονιορτοῦ, καὶ οὐδ' ἐπιχειροῦμεν κἄν πλέον νὰ τὸν πολεμήσωμεν. Ἀπεπειράθημεν ἄλλοτε νὰ τὸν συναθροίζωμεν ἀπὸ τὰς ὁδοὺς καὶ νὰ τὸν ῥίπτωμεν ἔξω τῆς πόλεως· ἀλλ' ἀφοῦ εἶδομεν ὅτι ὁ ἀδάμαστος ἡμῶν ἐχθρὸς ἐπανήρχετο καὶ πάλιν ὀργίλος ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων, ἐδώκαμεν τόπον τῇ ὀργῇ, καὶ παρητήθημεν τῆς ἀνίσου καὶ ἀνωφελοῦς πάλης, σκεφθέντες φρονιμώτατα ὡς ὁ εὐφυῆς ἐκεῖνος ὑπκρέτης, ὅστις δὲν ἐκαθάρριζε τὰ λασπωμένα ὑποδήματα τοῦ κυρίου του, διότι, ἐσυλλογιζέτο, ἔμελλον καὶ πάλιν μετ' ὀλίγον νὰ λασπωθῶσι. Τώρα καταθρέχουμεν μόνον ἐνίοτε. Ἡμέραν παρ' ἡμέραν μάλιστα, ἢ κάλλιον εἰπεῖν νύκτα παρὰ νύκτα—διότι καὶ τοῦτο γίνεται πολὺ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου (τοσοῦτος βλέψεις, εἶνε ὁ φόβος μας!)—περιφέρονται εἰς τινὰς τῶν δρόμων ἰσχυροὶ τινες, κατεσκληπότες καὶ πεφοβισμένοι ἡμίονοι, σύροντες, ὀπισθέντων σαθρὰ τινὰ βαρέλια, τὰ ὁποῖα λασπώνουσι πού καὶ πού τὸν δρόμον, σέθονται δὲ θρησκευτικῶς τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ κονιορτοῦ, ὅστις εὐθὺς κατόπιν των ἐγείρεται θυμῶδης καὶ περικαλύπτει καὶ ἡμιονηλάτην καὶ ἡμίονον καὶ βαρέλιον. Ἐχουσι δὲ τότε οἱ διαβάται διπλῆν διασκέδασιν: τὴν μίαν θερινήν, τὸν κονιορτὸν· καὶ τὴν ἄλλην χειμερινήν, τὴν λάσπην. Λέγουσιν ἐν τούτοις πολλοί, ὅτι δὲν εἶνε δεισιδαίμων φόβος ἢ αἰτία τῆς πρὸς τὸν κονιορτὸν ἀνοχῆς μας, ἀλλ' ἄλλη τις πείσοτέρα καὶ πραγματικώτερα, . . . ἢ ἔλλειψις ὕδατος. Ἴσως ἔχουσι δίκαιον. Φοβοῦμαι ὅμως, μὴ καὶ τὰ δύο συμπίπτουσι. Διότι, τέλος πάντων, δὲν ἦτο δυνατὸν μὲ τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο νερὸν τὸ ὁποῖον ἔχομεν διαθέσιμον νὰ καταθρέχωμεν περισσοτέρους δρόμους καθ' ἑκάστην παρὰ νὰ λασπώνωμεν ὀλιγωτέρους ἡμέραν παρ' ἡμέραν; Ἡ σκέψις μου, βλέψεις, δὲν ἔχει ἀξιώσεις ἐπιστημονικῆς βαθύτητος, ἀλλ' εἶνε ἀπλή τις καὶ πρόχειρος ἰδέα, ἢ ὁποῖα ἀπο-

ρῶ πῶς δὲν ἐρχεται καὶ εἰς τῶν ἀρμολίων τὸν νοῦν.

Ὅπως δὴποτε τὸ ζήτημα τῶν ὑδάτων τῆς πόλεώς μας ἀποκτᾷ καθ' ἡμέραν μεγαλειότεραν σπουδαιότητα, καὶ πολλὴ ἐπικαίριος ἐδημοσιεύθη ἐσχάτως περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου πραγματεῖα τις παρ' ἀληθοῦς ἐπιστήμονος, τοῦ κ. Κορδέλλα. Δὲν ἀνεγίνωκα ἐτι τὸ βιβλίον. Θὰ τὸ ἀναγνώσω ὅμως αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ θὰ σοῦ γράψω τὴν προσεχῆ. ΣΟΦΙΑ

Γνωμαὶ καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάρρασις Γ. Ζωχοῦ.]

185.

Ὅπως ἐν ἀγαθουργήμασιν, οὕτω καὶ ἐν κακοιργήμασιν ὑπάρχουσιν ἤρωες.

186.

Δὲν εἶναι ἀξιοκαταφρόνητος πᾶς ἔχων ἐλάττωμα, ἀλλὰ πᾶς πάσης ἀρετῆς ἀμικρός.

187.

Ἵπηρετεῖ τὰ προσωπικὰ συμφέροντα τοσοῦτον ἐπωφελῶς τὸ ὄνομα τῆς ἀρετῆς, ὅσον καὶ ἡ κακία.

188.

Ἡ τῆς ψυχῆς υγεία δὲν εἶναι ἀσφαλεστέρα τῆς τοῦ σώματος. Καὶ ὅταν κατὰ τὰ φαινόμενα μακρὰν τῶν παθῶν ἀπέχωμεν, οὐχ ἦττον κινδυνεύομεν ὑπ' αὐτῶν, καθὼς κινδυνεύει νὰ ἀσθενήσῃ σῶμα υγιαίνον.

189.

Φαίνεται ὅτι ἡ φύσις ὤρισεν εἰς πάντα ἀνθρώπον ἀπὸ τῆς γενετῆς αὐτοῦ, ὄριά τινα καὶ ὡς πρὸς τὴν κακίαν.

190.

Εἰς μόνους τοὺς μεγάλους ἀνδρας ἀρμόζουσι τὰ μεγάλα ἐλαττώματα.

191.

Δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι αἱ κακίαι περιμένουσιν ἡμᾶς καθ' ὁδὸν ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ βίου καὶ οἶνοι ξενίζουσιν ἡμᾶς, ἡμεῖς δὲ ἀλληλοδιαδόχως καταλύομεν ὑπὸ τὴν στέγην αὐτῶν, ἐκόντες ἄνοητοι. Ἀμφιβάλλω δὲ ἂν ὁ ἄνθρωπος, ὑπὸ τῆς πείρας διδασθεῖς, ἡδύνατο ν' ἀποφύγῃ αὐτάς, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι θὰ ἐπέστρεφον εἰς τὸν κόσμον μετὰ θάνατον.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὅτε ἀπέθανε διάσημὸς τις Ἰησοῦτης ὁ πατήρ Ἀρδούνης ἀνὴρ πεπρωκισμένος διὰ μείζονος μνήμης ἢ κοινοῦ νοῦ καὶ κρίσεως, ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐπέγραψαν τὸ ἐπιτύμβιον τόδε:

«Ἐνθάδε κεῖται ὁ πατήρ Ἀρδούνης ἀνὴρ μὴ ἡμῆς μεγάλης, περιμένων τὴν τελευταίαν κρίσιν.»

* *

Ἐν τῇ Ῥωσικῇ γλώσσῃ ἡ κατάληξις wich